

ת"פ 31204/11 - מדינת ישראל נגד גביהו טגנה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 31204-11-16 מדינת ישראל נ' טגנה(עצייר)

בפני כבוד השופט מיכל ברנט
בעינוי: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

גביהו טגנה

גזר דין

כללי

1. ביום 14.11.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המיחס לו עבירה הרגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

2. ביום 5.6.17 הציגו ב"כ הצדדים בבית המשפט הסדר דין, שאושר על ידי משפחת נפגע העבירה, ועל פיו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן, והורשע בעבירה הרגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין התשל"ז-1977. בהתאם להסכמות בין הצדדים הופנה הנאשם לקבלת תסקير שירות המבחן, והוזמן תסקיר נפגע עבירה.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בין הנאשם לבין ברוך אנבייה (להלן: "המנוח") היכרות מוקדמת, והשניים התגוררו בשכונות קריית משה ברחובות (להלן: "השכונה"). כמו כן שרו יחסם חברות בינהו בין הנאשם לבין הצעירה ס.ב..

ביום 20.10.16 בסמוך לשעה 00:03 לפנות בוקר היו ברחבת המתנ"ס השכונייטה הנואם, ס.ב. וחברתו ש.ג. ואחריהם ובهم ד.ק. והמנוח. באותו מועד נשא הנאשם סכין מטבח. בשלב מסוים, החל דין ודברים בין ש.ג. לבין ד.ק., תוך שש.ג. הטיחה האשומות בד.ק., הנוגעות גם למנוח. מיד לאחר מכן ד.ק. עזב את המקום ולאחר מכן זמן קצר שב למקום עם המנוח והחלו חולופי דברים ביניהם בנוגע להאשמות שהעלתה כנגדם ש.ג.. הנאשם התקירב לצדדים וביקש מהם

עמוד 1

© verdicts.co.il - או. פסקין דין

בנסיבות שאין ברור עד תום למאשינה, החלו המנוח וס.ב. להתקוטט תוך חילופי דברים ומהלומות. בשלב מסוים נפלו המנוח וס.ב. על הקרקע כאשר המנוח היה מעל ס.ב., אז התעורר הנאשם וזכיר את המנוח בגופו באמצעות הסכין שלוש דקירות וכן פצע אותו בגופו וגרם לו לחתקים נוספים. מיד לאחר מכן נטל הנאשם לידי אבן וחזר אל המקום בו שכב המנוח, השילכה לעברו ונמלט מהמקום.

במהלך יימלטוו השליך הנאשם את הסכין אשר שימשה אותו לביצוע המעשה.

הנאשם נעצר על ידי המשטרה ביום 22.10.16 כשהוא בבית מכרו בעיר פתח תקווה.

כתוצאה מעשיו של הנאשם נגרמו למנוח שלושה פצעי דקירה בחזה מצד שמאל, שבב, במשעה וכן פציעות חתך נוספת. המנוח נפטר מפצעיו בבית חולים כפלן זמן קצר לאחר האירוע.

במסגרת ההסדר הדיני הוסכם עוד בין הצדדים כי הרקע לביצוע המעשים הוא טענותה של ש.ג. כלפי המנוח וחברו ד.ק. כי השניים אנסו אותה, טענות אותן הטיחה במנוח ואוותן שמע הנאשם במועד האירוע. כן הוסכם כי ש.ג. הייתה בתחלת הרion במועד האירוע אולם נתנו זה לא היה במידעת המנוח.

4. במעמד הティיעונים לעונש ביקש ב"כ הנאשם להרחיב ביחס לטענות ש.ג. לגבי מעשי הנטענים של המנוח, פרטיהם שיש בהם להשחר את פניו של המנוח שלא לצורך, בפרט כאשר לא התנהל הליך משפטי בעניינם (לא הוגש לעוננו של בית המשפט כל מסמך משפטי בנושא) וכן לגבי התנהגותו של המנוח במהלך האירוע. מקום שמדובר בפרטם החורגים מהמוסכם, ואשר לא הובאו בעניינים ראיות, אין נדרשת אליהם, בשם לב להוראות סעיף 40 לחוק העונשין ולפסיקתו הברורה של בית המשפט העליון בנושא זה, וראו רע"פ 15/8783 דניאל טרם נ' מדינת ישראל שניתן אך לאחרונה.

ביחס לרקע למשעו של הנאשם, די לביית המשפט בהצהרה המוסכמת שפורטה לעיל בכך להבהיר את הרקע למשעו ואת טענת ההגנה ולפיה המעשים לא בוצעו "בחلل ריק".

תסוקיר שירות המבחן

5. מתסוקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם רוקן בן 20 ליד אתיופיה, עלה ארץ עם משפחתו בגיל שנתיים, הוא הבכור מבין 4 ילדים. השלים 12 שנים ועשה בוגרות חיליקית. שיחק בקבוצת כדורגל מקצועית והוא פעיל בתנועת נוער, לא גיס לצבע מטעמי "אי התאמה", וביצע 8 חודשי שירות לאומי בבי"ח כפועל כלאלי. טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ברחוותה ועבד בספר באזורי מגוריו.

אבי אינו עובד עקב בעיות רפואיות ומתרננס מkeitנות נכונות, אמו עובדת כמנקה. הנאשם שיתף כי החל להתרחק משפחתו והגרעינית והמורחתת, עזב את אורח החיים הדתי וחבר לחברה שלoit בסביבתו, עזבvr כרך זכה לביקורת משפחתו וזה גרמה לרווח נספ. לנאים הרשעה קודמת לשנת 2015 בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בגין נדן לעונש מאסר מותנה והתחייבות להימנע מעבירה. הנאשם שלל שימוש בסמים אולם תאר כי צרך אלכוהול בכמות גבוהה טרם מעצרו כדרך התמודדות עם קשיי הרגשים. ביחס לעבירה מסר שהחזק סcin' לשם הגנה עצמית, כי האירוע התפתח באופן לא צפוי עת היה תחת השפעת אלכוהול. חברתו התעמתה עם המנוח ועם חברו מילולית ופיית והוא הגיב באופן אינסטינקטיבי כדי להגן על חברתו.

ה הנאשם הביע חריטה על מעשיו. להערכת שירות המבחן הנאשם נמצא עדין בשלבי גיבוש זהותו העצמית, בשנים האחרונות התנטק משפחתו והחל לנצל אורח חיים התמכרותיו ושולי. מבטא חוסר אמון בסביבתו ומתבקש לבקש עזרה. להערכת שירות המבחן קיימים רבדים נוספים התקשה לשוחח אודות היחסים במשפחתו, ובשילוב עם שירות המבחן החל לראשונה להתבונן בעבריו באופן ממשמעו וכאן בהתנגדותו באירוע העבירה. כן הביע לראשונה קשיים רגשים. בנסיבות אלה המלצה השירות המבחן היא לשלב את הנאשם בהליך טיפול מתאים על ידי גורמי הטיפול שבב"ס.

תסקיר נפגע עבירה

6. התסקיר נערך לאחר שיחה עם הורי המנוח וארכעה אחוי. לדבריהם לא היו קשרי חברות בין הנאשם למנוח, הנאשם מבוגר ממבנה במספר שנים וההיכרות ביניהם הייתה שטחית לנוכח מגורייהם באותו שכונה. ההורים מצויים באבל מתמשך, מוצפים במחשבות תמידיות על אבדונו של בם, נתונים במצבה ובМОעה רגשית, בתחששות חוסר אונים תסקול ואשמה על נסיבות מותו. חמישה חודשים לפני מותו של המנוח אחוי בן ה-23 שם קץ לעקב מצבו הנפשי, והמשפחה הייתה שרואה בעיצומו של תהליך התמודדות עם האבדון, החלה לגלוות התאוששות וחזרה הדרגתית לשגרת החיים המשפחתי. מותו של המנוח, הבן הצעיר במשפחה, גרם לשבר עמוק ממנו מתקשים בני המשפחה להתואושש. בעקבות מותו עזבה המשפחה את ביתה עקב אבוד תחושת השיכנות, ההגנה והבטיחון הבסיסיים, ותחששות של האשמה סביבתית בשל נסיבות מותו. כתוצאה לכך חל ניתוק מהקהילה ותחששות הבדידות והניתוק מקשות על עיבוד האבל של המשפחה.

המנוח היה בן 18 במוותו. אמו, בת 51, הייתה בתילה עקרת בית ובהמשך עבדה כמנקה במפעל ברחוות. האב עבד כפועל בחברה קבלנית במשקי חקלאות, ולאחר מות המנוח מתבקש לשמר על רצף תעסוקתי, ועובד באופן חלקני במספר מעט של שעות. הבן הבכור חגי, בן 33, סיימ 12 שנ"ל ושירות צבאי מלא בחיל חימוש, נשוי ואב לשני פעוטות, עובד כנהג ב"אגד" ומתגורר בפתח תקווה. הבת השנייה או', בת 31, סיימה 12 שנ"ל ושרותה שרotta צבאי מלא, נשואה לשני פעוטות, עובדת כנהגת אוטובוס בחברת "אפייקם".

עובד לפטירת המנוח התגורהה עם משפחתה הגרעינית ברחוות, ובעקבות מותו עברה לגור בבית הורייה בפתח תקווה. הבן השלישי חי', בן 28, סיימ 12 שנ"ל שרת שרות צבאי מלא בצה"ל, נשוי ואב לתינוק, עובד כנהג חלוקה ב"קרביץ".

עד לאחרונה התגorer בבית אחוי הבכור בפתח תקווה על מנת להיות בסמיכות להוריו. הבן הרביעי, אש' ז"ל, סבל מילדותו מקשישים רגשיים ונפשיים ושם קץ לחיו בהיותו בן 23. הבן החמישי ש', רוקן בן 23, ביקש שהתשסקיר לא יתיחס אליו. הבן השישי, יצ', רוקן בן 21, סיימ 12 שנ"ל ומשרת בשירות סדיר כלוחם בגבעתי, מתגורר בבית הוריו בפתח תקווה.

עד לאסונות שפקדו אותם, הייתה המשפחה מאופיינית בשמחת חיים, בנינה ודגה הדדית, המנוח תואר כצעיר חיובי עם הומור מיוחד, שהוא מקור ממשמעו לסייע וודירה להוריו. המנוח לימד בмагמת חשמל וסימן כתה יב', השתתף בקורס מדריכים צעירים והתנדב במתנ"ס בשכונת מגוריו. המנוח אמר היה להתגיים למסלול קרבוי בחיל ההנדסה. בני המשפחה תארו את תחושת החמיצה, הציפייה וההתרגשות שהיתה למנוח לקרה גיסו, כבן זקונים היה אהוב על כל בני המשפחה, טופח על ידי הוריו, והוא מוקף חברים.

בمقال שכתבה המנכנת של המנוח צינה שהיא נער חברותי, שמח, פיקח, חרוץ וחכם, השתתף בפעילויות חברתיות בבית הספר והוא אהוב על חברי. עבד במקון ויצמן ובעבודות נספנות לסייע בפרנסת משפחתו, ומותו הפתאומי זעزع את צוות בית הספר ואת התלמידים.

cut בני המשפחה ובעיקר ההורים שרויים במצבה נפשית, האם אינה מתפרקת, מצבה הרפואית התדרדר, ולכך השלכה על כל בני המשפחה. האב מתקשה לתפקיד ומחסיר ימי עבודה רבים. מחשבותיו נתונות רק לאבדן בנו. מצבו הרפואי התדרדר. האחים עוסקים בתמיכת בהורייהם, חלקם העתיקו את מקום מגוריهم על מנת לסייע להורים, ולכך השלכות על כל בני המשפחה.

הוריו של המנוח אינם מרגשים חלק מההlixir המשפטי, חשים שההרשעה בעבירות הריגה עשויה מינימלייזיה למשעים וחוששים שהענישה לא תשקף את מידת הפגיעה בבנם.

להערכת שירות המבחן, חלק מבני המשפחה סובלים מertasמים פוטט טראומטיים, הפגעים בכוחותיהם התעסוקתיים וההוראים, ועל כן ממיליצים כי חלק מגזר הדין יכול גם פיזי כספי ממשמעו לבני המשפחה, כהכרה בסבל ובמכול הנזקים שנגרמו להם, לרבות הנפשיים והכלכליים.

טייעוני ב"כ הצדדים לעונש

7. לטענת ב"כ המאשימה מדבר בעשיהם שמצויים כפצע מעבירת הרצח. בעקבות מעשי הנאשם מצא את מותו נער בן 18 שעטיד היה להתגיים ליחידה מובהרת בצה"ל, ונסיבות ביצוע העבירה מצביעות על כך שהיסוד הנפשי שהתקיים בנאשם היה של אדישות לקרות התוצאה.

הנאשם והמנוח התגוררו בשכנות והיתה ביניהם היכרות מוקדמת על רקע זה. במועד האירוע נפגשה חברות נערים במתנ"ס והנאשם נכח במקום כשהוא מצוי בסיכון. בשל מסויים הגיעו למקום שתי נערות אשר טענו לפני המנוח וחברו שב吃过ן ניסו לאנוס אותו. מדובר על טענות שהועלו על ידן בעבר ונחקרו על ידי המשטרה, אולם תיק החקירה נסגרה. המנוח ואחת הבנות, הייתה בת זוגו של הנאשם, החלו להתקוטט ובשלב מסוים נפלו על הארץ כאשר המנוח מעלה אותה נערה. בשלב זה התעורר הנאשם וזכיר את המנוח בגופו 3 דקירות באמצעות הסכין שנשא על גופו: בחזה שמאל, בגב ובמפשעה. כן גרם לו הנאשם לחטכים נוספים באמצעות הסכין. מיקומי הדקירות מלמדים לעמדת ב"כ המאשימה על היסוד הנפשי של הנאשם, שכן ידוע כי מדובר בנסיבות רגיסים. כמו כן, לאחר מעשי הלר הנאשם ונטל ابن אותה הטיח במנוח בעודו מתבוסס בדמותו. מעשים אלה אינם מתישבים עם קלות דעת. לאחר מכן נמלט הנאשם

לדירה והשליך את הסכין שלא נמצאה עד היום, ונמלט לעיר אחרת, ורק לאחר מספר ימים אותר ונעצר.

לקביעה כי המעשין בוצעו ביסוד נפשי של אדישות השפעה על רמת העונשה הפנטה ב"כ המאשימה לרע"פ
3371/98 אוזאלוֹס נ' מדינת ישראל.

כתימוכין לעתירתה העונשית הפנטה ב"כ המאשימה לפסיקה כדלקמן:

א. ע"פ 4705/11 **מיכאל פרץ נ' מדינת ישראל** - המערער, צעריר בן 22 ובעל הרשות קודמות בעבירות אלימות סמים ורכוש, הורשע בעבירות הריגה, בגין דקירה של המנוח בבית החזה משמאלי באמצעות סכין שנשא עמו, במהלך קטטה שركעה לא ידוע בגין ציבורי, ולאחר חילופי דברים עם המנוח. בית המשפט העליון הפנה לע"פ 6795/05 **אואנינו נ' מדינת ישראל**, שם היה המערער צעריר בן 18, אשר נזכר בעצמו בקטטה והושתו עליו 18 שנות מאסר, אף שהקרבן היה יוזם הקטטה. נקבע, כי המערער גדע את פtileל חייו של בחור צעריר, חיל בשירות חובה, שהיה ארן בן 20, ועליו לשאת במלוא האחריות למשעיו. ביצוע המשעה באמצעות סכין מהшиб אף הוא החמורה, כפי שנפסק לא אחת על ידי בית משפט זה בכל הנוגע לנסיבות הטמנות ב "תת-תרבות הסכין". בנסיבות אלה ובשים לב לעברו של המערער הושתו עליו 18 שנות מאסר בפועל.

ב. ע"פ 6162/10 **דוד כבاز נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע בביצוע עבירות הריגה ופיצעה בנסיבות חמימות, לאחר שבתקבות ריב על חניה נטל סכין מביתו ודקר את המנוח בחזהו ובעכושו. הדקירה בחזה חדירה לב המנוח וגרמה למותו המיידי. על המערער הושתו 18 שנות מאסר בגין עבירת הריגה (עונש נוסף הושת בגין עבירת הפגיעה), תוך שנקבע כי לא היה מקום להעלות את טענת ההגנה ולפיה תגובתו של המערער הייתה נדרשת וחרגה אף במעט ממידת הסבירות.

נפסק, כי "המקרה שבפניו הוא מסווג המקרים, המעידים על הקלות הבלתי נסבלת של נטילת חי אדם במדינת ישראל, ואין צורך להביא ראיות הרבה כי מקרים אלה היפו, למרבה הצער, לחזון נפרץ לעיתים מזומנות במחוותינו. במקרה דנא מחלוקת של מה בכר על חנית רכב, לגיטימית או לא, הסטיימה בתוצאה שאין קשה הימנה - נטילת חי אדם. למוטר להסביר מלים בדבר נעלותו של עקרון קדושת החיים, ועל הפוגע בו לדעת כי יהיה צפיו לעונשה מחמירה, מחמירה מאד".

ג. תפ"ח (ת"א) 1109/05 **מדינת ישראל נ' גיל שמילה וגבrial פיצחודה** - הנאשם 1, צעריר בן 20 בעל עבר פלילי שriticת מאסרים, הורשע בעבירות הריגה, לאחר שדקר בסכין אותה נשא על גופו את המנוח בחזהו, בשל סיירונו לחת לו סיגריה. הנאשם נדון לעונש של 20 שנות מאסר. נפסק, כי "הקלות הבלתי נסבלת, שבה מורתת יד עם סכין המקפדת חיים בהיפך, מחייבת את בית המשפט להאבק ברגע האלים שפשה בבטינו וברחובותינו ואנו עדים לתופעות חוזרות ונשנות שהבן נשלפים סכינים ונדקרים בני אדם בשל מחלוקת של מה בכר ואף בשל התלהותות יצרם רגעית. אנו מצוים לנ"ג דרך של מדיניות עונשה מחמירה כלפי תופעות אלה".

ד. **תפ"ח (חי) 208/03 מדינת ישראל נ' צרפתி ברק** - הנאשם, צער לא עבר פלילי, היה מעורב ביחס עם המנוח ובת הזוגו שהסלים לtgtarat ידים. בשלב מסוים הוציא סכין שנשא על גופו ונענץ אותו בחזהו של המנוח. הנאשם זוכה מעבירות הרצח והורשע בעבירות הריגה. על הנאשם הוטלו 18 שנות מאסר תוקן שנקבע כי עצם נשיאת סכין מביאה בסופו של יומם לשימוש בסכין, וכי "מי שלא ספר עד שלוש לפניו שהניף את ידו בתנועה הקטלנית, ידע כי בבוא יומם, יפרע על מעשהו".

ה. **ע"פ 1456/01 חיליל חדד נ' מדינת ישראל** - המערער, צעיר בן 21, תקף אדם אשר ביקש ממנו להיזהר בחניית רכבו, ודקר אותו בבטנו ובבית החזה למוות באמצעות סכין שנשא על גופו. המערער הורשע בעבירות הריגה ונדון לעונש של 20 שנות מאסר. נקבע, כי יש משמעות בגדירת העונש לכך שלא הייתה התגרות מצדיו של המנוח לפני שנדקר וכי במהלך האירוע היה פסיבי, וכי מעשיו של המערער היו כפוף מעבירות הרצח והעונש הראו הוא העונש המקורי הקבוע לצד העבירה.

ו. **ע"פ 2090/2006 פלוני נ' מדינת ישראל** - המערער, קטין בעל עבר בעבירות אלימות, דкар את המנוח באמצעות סכין שנשא על גופו, בגין דבר של מה בכר, ובנסיבות אלה הוטלו עליו 20 שנות מאסר.

נטען, כי אף אם יטען הנאשם כי הפריד בין הנזירים, הרי שהוא נקט באליומות במידה שאינה פרופורציונאלית ובaczoriot, וכי אין בין המקרה דין לבין הגנה עצמית' דבר.

כעולה מתסקרים נפגעי העבירה, בעקבות המעשים חול שבר במשפחה המנוח, וחיהם של בני המשפחה לא חוזרו להיות כשהיאו.

מתסקרים שירות המבחן ביחס לנายน ניכר שהנายน מטיל את האחריות למשעיו על צריכת אלכוהול, ואין בתסקרו כל המלצה טיפולית ביחס לנายน, למעט המלצה טיפולית במאסר.

בנסיבות אלה עתרה ב"כ המأشימה להשית על הנאשם עונש הקרוב לעונש המקורי, פיצוי בסכום המקורי, מאסר על תנאי משמעותי וקנס.

8. ב"כ הנאשם עמד מצדיו על כך שמעשי הנאשם אינם בגבול שבין רצח להריגה, אלא בגבול ההגנה העצמית. לטענת ב"כ הנאשם, לאחר שתי הבנות הטicho במנוח ובחבריו שהם ניסו לאנוס אותו, הלך המנוח מהמקום, חזר כשהוא מלאה בחבריו, ורק אז החל להתקוטט עם חברתו של הנאשם. כן נטען, כי רק כאשר הבחן הנאשם במנוח כשהוא יושב על בטנה של חברתו - ובידועו (ידעית הנאשם) כי חברתו בהריון - התעורר הנאשם באירוע, בהיותו בסערת רגשות, וזאת על מנת להגן על חברתו. לטענת ב"כ הנאשם, אין מדובר באירוע מתוכנן, וביחס למיקום הדקירות נטען כי הנאשם ניסה לדקון את המנוח בידי ארכן עקב תוצאות המנוח נגרמו לו פגיעות חמורות יותר (טענה שאינה מוסכמת על המأشימה). כשהבחן הנאשם שפצע את חברו קשות הוא נבהל וברחה.

מתחם העונש הולם במקרים של תקיפה שארעה בזמן התרחשות הקנטור נע בין 56 ל-84 חודשים מאסר.

הנאשם עצמו צער בגין, ביצע את המיעשים 10 ימים לאחר שמלאו לו 21 שנים, לחובתו הרשעה בזאת משנת 2015 בגין הפרעה לשוטר, הוא סיים 12 שנ"ל עם תעודה בගירות חלקית, ולאחר שלא גיס לצבא בשל אי התאמת התנדב לשירות לאומי בבייה"ח "קפלן".

הנאשם התרחק ממשפחתו ומאורח חיים דתי והתאחד לחברת שולית, הוא מביע חרטה מלאה על מעשיו, והוא בהזדמנות הראשונה ועל כן עתרה ההגנה לקבוע כי מתחם העונש הולם נع בין 4.5 ל-7 שנים מאסר בפועל, ולהשิต על הנאשם עונש של 5 שנים מאסר בפועל.

כתימוכין לעתירתו הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה כדלקמן:

א. **ע"פ 3769/09 ויקטור בן שמוחן נ' מדינת ישראל** - נסיבות המקירה אין דומות כלל לעניינו. מדובר בסכסוך עסקי, ובתקיפה קשה מצד המנוח את שותפו של המערער ובאיומים על המערער, שבתגובהו להם ירה המערער במנוח באמצעות אקדח שניית לו על ידי אחר. בית המשפט קבע כי "המערער היה בעיצומה של תקיפה פיזית ונפשית קשה ובמצב של קינטור ש"שלל ממנו את כוח השליטה העצמית ומצב זה...הוא פעל את פעולתו הממיתה". מאידך נקבע כי אין המודבר בהגנה עצמית שכן היא סיפק בידו להימלט מן המקום ופעולתו הייתה בלתי מידתית. בנסיבות אלה הורשע המערער בעבירות ההרגה וחוכה מעבירות הרצח שיוחסה לו. בשים לב להתרגות בוטה, אלימה ומאימת של בני משפחת המנוח וחברים במערער ובآخر, שגבלו בהכנסתם למילכודת שכלה אiomים, חבלה גופנית והטלחות קשה ומסוכנת, מצא בית המשפט העליון להפחית מעונשו של המערער ולהעמידו על 9 שנים מאסר בפועל.

ב. **ע"פ 6095/10 אכרמי חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** - גם בעניין זה מדובר בסכסוך עסקי, בעקבותיו הגיעו שלושה אנשים לבתו של המערער, איימו עליו, תקפו אותו ואת בני ביתו וייצאו מהמקום. המערער רדף אחרי תוקפיו וזכיר שניים מהם. אחד מהם נפטר מפציעו. לאחר האירועים עזבו בני משפחת המערער את ביתם עקב חשש לחייהם, ובהמשך הוצאה בהם.

בית המשפט העליון קבע כי המערער מצא עצמו לכוד באירוע אליו בו הותקפו הוא ובני משפחתו ללא התרגות מצד, וכי יש לתת לאירועים אלו משקל של ממש בזר הדין.

יחד עם זאת, משעוזבו התקופים את המקום היה על המערער להימנע מלרדוף אחריהם, ולפנות לרשות. בנסיבות אלה נקבע כי מתחם העונש הולם בעניינו של המערער ינווע בין 6 ל-10 שנים מאסר, והושתו על המערער, בעל עבר פלילי, 10 שנים מאסר.

ג. **ע"פ 3042/13 יוסף חיימוב נ' מדינת ישראל** - במהלך ייכוח על חוב כספי תקף המנוח את אחיו

של המערער, אותו סעד המערער בעקבות פציעתו בתאונת דרכים, והטיח בראשו בקברוק זוכיות. הלה נפצע והחל לדمم, והמנוח נמלט מהמקום. המערער רדף אחרי המנוח מרחק רב ודקר אותו בסכין שנשא על גופו 5 דקירות בפלג הגוף העליון (3 דקירות בחזה, אחת בגב ואחת בטן). לאחר מכן השילך את הסכין ונמלט מהמקום. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם ינווע בין 13 ל-18 שנות מאסר, והשיט על המערער, בעל עבר פלילי שאינו מכבד, 13 שנות מאסר.

ד. **ע"פ 5998/15 עkol נ' מדינת ישראל** - גם מקרה זה אינו דומה כלל לענייננו. במסגרת ייכוח, תקף המערער אחר והאחר השילך לעברו לבנה. המערער עזב את המקום וחזר כשהוא מצויד באקדח. האחר השילך לעבר המערער רימון הלם, אשר חלף על פניו והתפוצץ בסמוך אליו, במרחך של מספר מטרים ממנו. המערער נבהל מפיצוץ הרימון, וاز שlf את האקדח וירה מספר יריות לכיוון המקום ממנו הושלך הרימון. כתוצאה מהירוי נפגע האחר בראשו ונ נהרג, ואדם נוסף נפצע מקליע שחדר לצווארו. בנסיבות אלה נקבע מתחם העונש הולם שנע בין 6 ל-14 שנות מאסר בפועל, ובנסיבות סולחה במסגרת שולם פיצויי בסך 450,000 ₪ למשפחה הקרבן העמיד בית המשפט את עונשו של המערער על 7.5 שנות מאסר.

ה. **ע"פ 3585/13 מדינת ישראל נ' הררי** - גם מקרה זה אינו דומה לענייננו. במסגרת עימות הכה המנוח את המשיב והשניים התקוטטו עד שהמשיב ذكر את המנוח בבטנו דקירה אחת, באמצעות סcin שהגעה לידי במהלך הקטטה.

המנוח נפטר בחלוּף מספר שבועות בבית החולים עקב הדקירה ועקב זיהום. בהתחשב בכך שהמשיב הגיע למקום על מנת להרגיע את הרוחות; ذكر את המנוח דקירה אחת; המות נגרם בשלושה שבועות לאחר האירוע, בין היתר כתוצאה מזיהום שהתרפתח בבית החולים; המעשה בוצע ללא תכנון מוקדם והמשיב לא נשא על גופו את הסcin מלכתחילה; נקבע כי מתחם העונש הולם נע בין 4 ל-9 שנות מאסר. בהתחשב בכך שהמשיב צער ללא עבר, נכה מILDOT, נישא לאחרונה ואשתו בהריון, מצא בית המשפט העליון כי העונש שהוטל על ידי בית המשפט המחויז (48 חודשים מאסר בפועל) סוטה מהעונש הרأווה, בשל הפגיעה בקדושת החיים וনפיזותה של תופעת "תת תרבות הסcin". נקבע, כי "אף אם היה זה המנוח שתקף את המשיב ויזם את האלים בין השניים, אין להשלים עם בחירתו של המשיב לפטור את העימות שהתרפתח ביניהם באמצעות שימוש בלבד הסcin. ברגע מר ונמהר גדע המשיב את חייו של אדם צער וחרב עלמה של משפחת המנוח, אשר איבדה את היקר לה מכל. הפגיעה בקדושת החיים - אחד הערכים המוגנים ביותר בחברתנו, אם לא המוגן שביהם - מחייבות עונשה הולמת". בנסיבות אלה העמיד בית המשפט העליון את עונשו של המשיב, חיל בן 21 ללא עבר פלילי, על 56 חודשים מאסר, וזאת בהתחשב בכלל שערכתה הערעור אינה ממצה את הדיון.

ו. **ת"פ (מחוזי מרכז) 20535-08-10 מדינת ישראל נ' גרדיר** - הנאשם והמנוח בילו יחד בבית הנאשם,

יחד עם נוספים, שתו משקאות אלכוהוליים ועשנו חישש. בשלב מסוים התפתח ויכוח, במהלכו אמר המנוח לנאשם "אתה הומו". הנאשם בתגובה נטל סכין מהמטבח וזכיר את המנוח דקירה אחת בחזהו מצד ימין, אך הדקירה חדירה לב וגרמה למות המנוח. על הנאשם, פליט סודני ללא עבר פלילי אשר שהה בארץ באשרה תקופה ממושכת, הושטו 9 שנות מאסר.

9. הנאשם בדבריו האחרון פנה למשפחת המנוח, הביע את צערו על מעשיו, ומסר כי לא הייתה לו כוונה לפגוע במנוח וכי הוא פעל מתוך מתחש חוסר אונים.

דין והכרעה

10. ברוך אנבייה היה בן 18 שנים, תלמיד כיתה יב', בן למשפחה נורמטיבית המונה שני הורים עובדים ו-4 אחיהם אשר סיימו 12 שנות לימוד, שלושה מהם השלים שירות צבאי מלא, ועובדים לפרנסתם והרביעי עודנו חייל בשירות סדיר. ברוך עצמו היה בן זקנים, בן למופת להורי, היווה מקור תמייה וסיעע לבני משפחתו, סיע בפרנסת המשפחה, היה אהוב על חבריו, על מוריו ועל מעסיקיו, והתעתד להתגיס לצה"ל לשירות קרבו.

בליל 16.10.20, שעה שבילה עם חבריו במתנ"ס השכונתי, נגדעו חייו בעקבות 3 דקירות סכין.

משך זמן קצר לאחר מכן, נפערת תהום בלבם של בני משפחתו, חייהם נהפכו על פיהם, ואין ידיעם הם מנוח עד לעצם היום הזה.

נסיבות האירוע מתוארות בפרוטרוט בכתב האישום המתוקן, ומahan עולה כי במהלך מפגש חברתי במתנ"ס השכונתי, בו נכח הנאשם כאשר הוא נושא על גופו סכין מטבח, החלו הציערות ש.ג. ו.ס.ב., שהיתה חברותו של הנאשם, להטיח האשמות במנוח ובחברו ד.ק..

באישורם ב"כ הצדדים הוצהר כי ההאשמות נגעו לפגיעה מינית אשר לטענת הציערות ביצעו בהן המנוח וחברו ד.ק. בעבר,

בעקבות טעונתיהם של הציערות, הילך ד.ק. מהמקום ולאחר זמן קצר שב למקום עם המנוח. החלו חילופי דברים בין הנוכחים והנאשם - אף שבשלב זה על פי הנטען כבר שמע את אופי הטענות - ביקש להרגיע את הרוחות. על אף בקשוטיו, החלו המנוח וס.ב. להתקוטט, ונפלו ארצתה כאשר המנוח היה מעל ס.ב..

לטענת ב"כ הנאשם, בשלב זה נקט הנאשם بالإضافة נוספת כלפי ס.ב., אשר לא בא זקרה בכתב האישום המתוקן ואשר לא הייתה הסכמה בעניין זה על ידי ב"כ הצדדים.

בנסיבות אלה, בהתאם להלכה, אין בכוונתי להידרש לעובדות אשר לא הוכחו או הוסכמו במסגרת הטיעונים לעונש.

כאשר הבחן הנאשם יושב על ס.ב., ובזיהו כי ס.ב. בהרion, שלפ' הנאשם את הסיכון שנשא, וذكر את המנוח שלוש דקירות: בחזה מצד שמאל, בגב ובמפשעה. בנוסף פצע את המנוח בגופו וגרם לו חתכים נוספים. לטענת ב"כ הנאשם בהשלמה לטיעוני, הפגיעה במיקומים האמורים נגרמו בעקבות תוצאות של המנוח, אולם מעבר לעובדה שגם נתן זה לא בא ذכרו בכתב האישום, הרי שמדובר בטענה שראוי שלא הייתה נטענת, שכן האם לדוקר יש ציפייה שקרבונו יותר ללא ניע ואף לא ינסה להגן על עצמו?

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הבחן שגרם למנוח פצעה קשה ולכן נבהל וברח מן המקום.

דא ע"א, שמדוברות כתוב האישום עולה כי לאחר ש开阔 הנאשם את המנוח, הוסיף הנאשם ונטל לידי אבן, חזר אל המקום בו היה מוטל המנוח, והשליך לעברו את האבן.

הנאשם פגע בעקרון קדושת החיים, וקיפד את פtile חייו של המנוח, ועליו לחת את הדין על מעשיו.

11. ב"כ הנאשם ביקשתי לקבל את טענותו המשפטית ולפיה הנאשם היה "קל דעת" בגין אפשרות התרחשויות מותו של המנוח כתוצאה מהתנהגותו, בעוד שב"כ המשימה ביקשתי לקבוע כי מעובדות כתוב האישום המתוקן עולה שהנאשם היה "אדיש" לה.

על מנת להזכיר מושכלות יסוד אביא כלשונה את הגדרת ה"פיזיות" בחוק העונשין:

"20. מחשבה פלילתית"

...

(2) פיזיות שבאת מלאה:

(א) אדישות - בשוויון נשפ לאפשרות גרים התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת - בנסיבות סיכון בלתי סביר לאפשרות גרים התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצלחה למנען".

האם ניתן להעלות על הדעת כי מי ש开阔 אדם 3 דקירות, בחזה ובמפשעה, הולך מן המקום, נטל אבן, חזר ומשילכה עבר אותו אדם אשר מוטל על הארץ מתבוסס בדמותו, אינו - לכל הפחות - אדיש למותו? Domini, כי התשובה לשאלת זו ברורה. מעובדות כתוב האישום עולה כי הנאשם פעל מתוך שוויון נשפ לאפשרות גרים התוצאה הקטלנית ולא מתוך

תקווה להצלחה למנעה.

הנאשם התחלה עם סכין, וכפי שນפסק בפס"ד צרפתி ברק לעיל, עצם נשיאת סכין מביאה בסופו של יומ לשימוש בסכין.

כפי שນפסק על ידי בית המשפט העליון, "כבר נפסקל אוחת כי אלולביבה המשפט להישאר אדי של תופעת 'תת-תרבות הסכין' ..."

בתיהם שפט מצוים להחמיר עטמישל קחlidcol משחית כסיכים במטרה ברורה לפצוע אדם אחר מותר הבנה לתוצאות התקשות האפשרות של מעשוי".

[ע"פ 10/175 חנוכיבן מדינתי ישראלי, [פורסם בלבנו] פיסקה 11/2011 (28.7.2011). 42 כראו: ע"פ 3573/08 עוז אדרהן מדינתי ישראלי, [פורסם בלבנו] פיסקה (13.4.2010) 45.]

12. במסגרת נסיבות ביצוע העבירה הרלוונטיות בעניינו יש לתת את הדעת לכך שהמעשה לא היה מתוכנן אם כי הנאשם נשא על גופו נשק קר מבעוד מועד; הנאשם ביקש בתחילת הרגיע את הרוחות; הנאשם ذكر את המנוח על רקע טענותיה של בת זוגו ההרה כי המנוח פגע בה מינית בעבר, ועל מנת להפסיק קטטה בין המנוח לבין בת זוגו שהתרחשה נגד עניין, אם כי בחר בתגובה לא מידתית;

הנאשם ذкар את המנוח 3 דקירות במיקומים קרייטיים ולאחר מכן השלים לעברו ابن, הוא נשא סכין וגרם נזק ממשועוט ובלתי הפיך למנוח ולבני משפחתו, כתוצאה מתקיפת נפגעי העבירה.

בהתחשב מכלול הנسبות האמוריות וברמת הענישה כפי שהוא בא לידי ביטוי בסקרים פסקי הדין שפורטו על ידי לעיל בהרבה, עולה כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 13 ל-18 שנות מאסר. זאת, בדומה לע"פ 13/3042 **חיימוב** ולע"פ 11/4705 **פרץ** שנסיבותיהם דומות באופן יחסי לנסיבות דנא.

13. בגזרת העונש המתאים לנאשם בתחום הענישה לוקח בחשבון את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם; היעדר עבר פלילי מכבד מצדו (פרט להרשעה בעבירה תקיפה שוטר); ההשפעה שתהא לתקופת מאסר ממושכת לעילו, בין היתר בשל גילו הצעיר; החרתת שהביע על מעשיו והודאותו במיחס לו.

14. ביחס לפיצוי נפגעי העבירה נפסק כי מדובר ברכיב בעל גוון אזרחי שמטרתו המרכזית להיטיב עם נפגעי העבירה ולפצותם בגין הנזק והסלב שגרמה להם העבירה, וכי אין מדובר בעונש נוסף בנוסף למבחן העבירה (reau"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, ע"פ 6452/09 **علي נ' מדינת ישראל**). בדנ"פ 5625/16 **אסרפ' קארין נ' אבניר טוק בוקובה** שניתן לאחרונה על ידי בית המשפט העליון נפסק כי גובה הפייצוי לכל נפגעי העבירה יוגבל לכדי סכום התקראה הסטטוטורית הקבועה בסעיף 77 לחוק העונשין (258,000 ל"נ).

בשים לב לתסקירות נגעי העבירה מצאתי כי מוצבם של הורי המנוח יכולתם לכלכל עצמן נגעו באופן ממשי. מאידך לא ניתן להתעלם ממצבם הכלכלי הרעוע של הנאשם ושל בני משפחתו.

בעניין חימוב האמור הוועמד גובה הפיצוי ע"ש 80,000 ₪. בע"פ 4705/11 פרץ הוועמד סכום הפיצוי לעזבונו של המנוח ע"ש 100,000 ₪.

לאחר ששקלתי את מכלול הנ吐נים החלטתי להשית על הנאשם תשלום פיצוי בסך של 80,000 ₪ לעזבונו המנוח.

15. בהתחשב במקלול הנ吐נים אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 שנים מאסר לריצה בפועל, מיום מעצרו של הנאשם - 22.10.2016.

ב. 18 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 80,000 ₪ ששולם לעזבונו של המנוח.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א חשוון תשע"ח, 31 אוקטובר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רעות אביר, הנאשם וב"כ עו"ד קרייטי.